

מריון

הזכרונות הולכים הרחק אל הימים בהם את גדלת משפחה, והמשפחה מבחינתך הלכה והתרחבה, נוספו ילדים ואחר כך חתנים וכלות ונכדים, ואפילו נינים. תמיד היה לך מה לספר על קרובי המשפחה הגדולה שלך פה בארץ ובחו"ל.

אחר כך באו הימים בהם הוספת עוד ועוד ילדים לקרבתך, היו אלה הימים בהם עבדת כמתנדבת בגן הילדים. ושוב, תמיד היה לך סיפור נחמד לספר על אחד הילדים שהצטרפו למעגל שנגעת בו. כמה שמחת כאשר ילד בגן היה מזמין אותך במיוחד ליום ההולדת שלו.

האסונות שפקדו אותך, ואחר כך המחלה בגל הראשון ובעיקר בגל השני, הטילו מגבלות על עולמך שהלך והצטמצם מבחינה גיאוגרפית ומבחינת הניידות שלך, אבל לא צמצמו את המעגלים של הילדים והחברים שאהבו אותך.

בתחילה הפסקת להגיע לחוג הספרות שלנו, אחר כך עברת לבית יונתן, בתחילה רק ללילות ואחר כך בכלל, למרות שעוד זמן רב חלמת לחזור הביתה.

בקבלות השבת שלנו, מריון, השתתפת במלוא הרצינות והמסירות. רק חבל היה לך שכבר אינך יכולה לשיר כמו ששרת פעם עם מיכל המאיר, כדבריך.

ביום ששי האחרון כבר לא ישבת אתנו. כששאלתי אותך אחר כך אם שמעת אותנו שרים, אמרת שלא. נוכחותך אצלנו הלכה והצטמצמה.

אבל אנחנו זוכרים אותך מריון. ומחר בקבלת השבת בבית יונתן נשיר את כל שירי השבת שאהבת כל כך, ונזכור.

תמר וולפין